

LASTEN
JOULU-TAULUJA

ELI

OPETTAVAISIA JUTTUJA

KUVINENSA

(Jörö-Jukka, Pikku Lassi joka ei soppaa syönyt, y. m.).

Saksankielellä laatinut

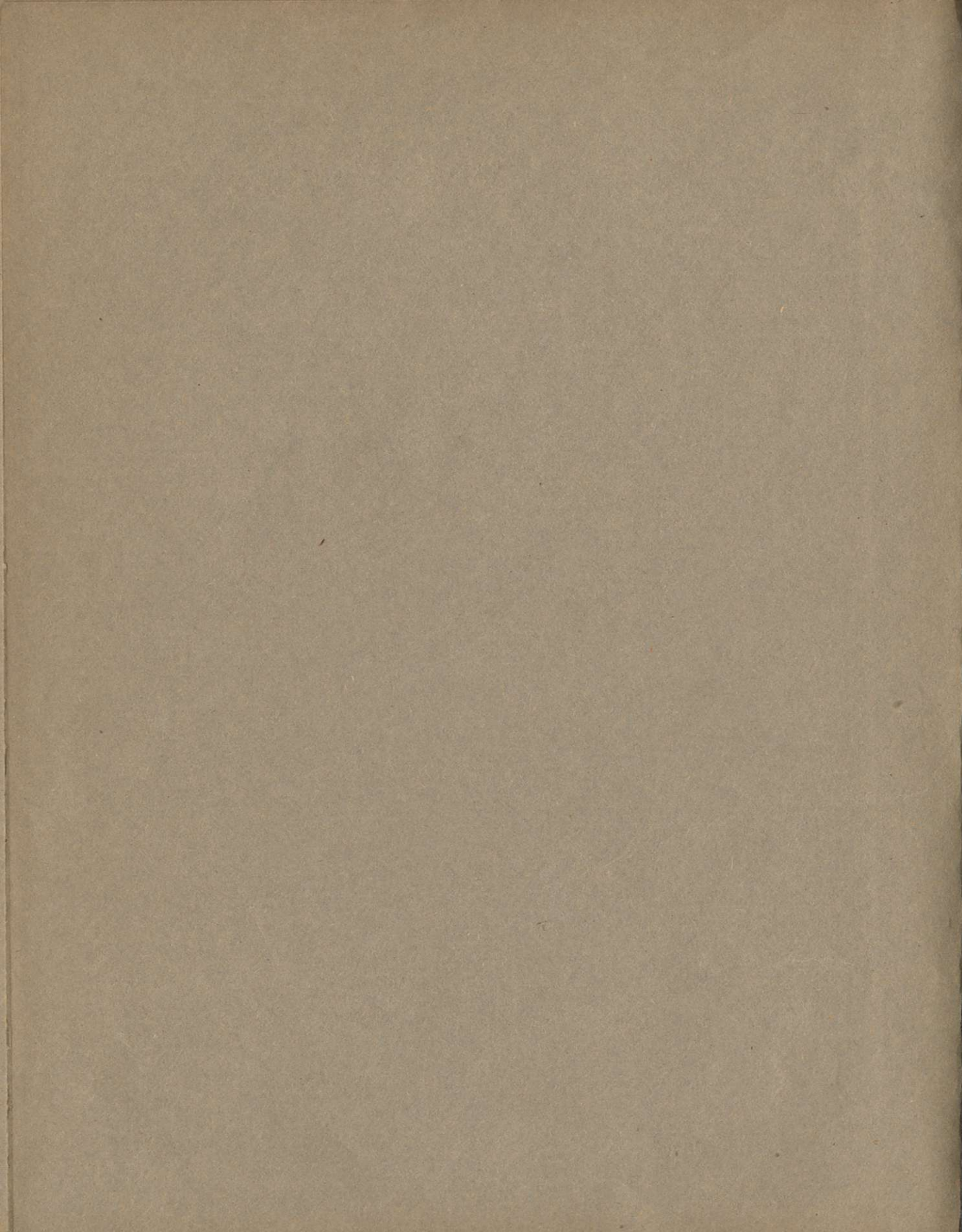
Tohtori **HENRIK HOFFMAN.**

Vapaa suomennos.

HELSINKI,

Lasten

Joulu-tauluja

eli

Opettawaisia juttuja

kuvinensa.

Ole kiltti, lapsi kulta,
Niin saat kuvakirjan multa.
Kenties sitten kyllä pian
Munii kukko makeisiaan.
Viimein joulupukki kanssa
Tuopi leikki-kalujansa.
Ja jos oikein kiltti lienet,
Pääset niinkuin muutkin pienet
Joulukirkkoon, jossa on
Valon loisto summaton.

Journal

of the

...

...

...

...

...

...

...

...

I. Jörö-Jukka.

Semmoinen on Jörö-Jukka,
Koikka-kynsi, pörhö-tukka.
Kampaa hän ei päähän päästä,
Tahtoo kynsiänsä säästää.
Nyt on pää kuin vanha lato,
Kynsi niinkuin onkimato.
Hyi sitä Jörö-Jukkaa!
Hyi sitä pörhö-tukkaa!

II. Kuinka vallattoman Wolmarin kävi.

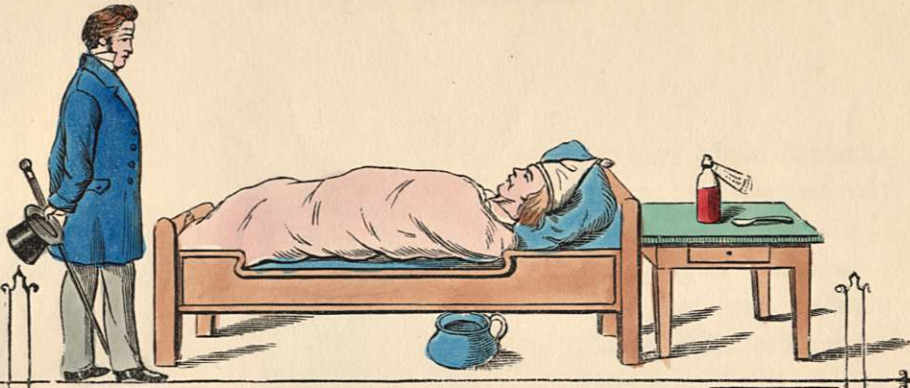

Häijy poika Wolmar on,
Telmääjä ja vallaton,
Rikkoo tuolit, linnut tappaa,
Kärpäsiltä siivet nappaa.
Kissa menee häntä pakoon,
Nyt hän rupee Liisaa takoon.
Liisa parka pahoillansa
Itkee hänen juoniansa.

Vaan tuonaan koira juomaan juoksi
Tuon oman pihan kaivon luoksi,
Ja kohta Wolmar kurillaan
Riens' sinne koira hutkimaan;
Kun koira kääntyi vinkumalla,
Löi Wolmar kahta kiivaammalta.
Ja vihdoin koira vihoissaan
Jo karkas jalkaan puremaan.
Ja veri juoksi, Wolmar huusi,
Ja maahan putos lakki uusi.
Näin loppui tämä leikki julma,
Nyt tuli Wolmarille pulma.

Täss' on nyt Wolmar vuoteellansa,
Ja yö-myssy päässä kanssa,
Hän tohtorin saa vieraaksensa
Ja karvaat rohdot juodaksensa.

Ja suurus-pöytään kutsutaan
Tuo koira parka istumaan.
Se, jota Wolmar koki lyödä,
Se saa nyt kaikki herkut syödä.

III. Tyttö ja tulitikut.

Laura yksin kotosella,
Poissa ovat vanhemmat;
Kissat häntä huvitella
Ensin kyllä koittavat.
Vaan nyt tyttö vallaton
Näkee tikku-laatikon:
"Hei lystiä!," hän kohta huusi,
"Kas tässä tulee leikki uusi,
Ma tikun tahdon sytyttää
Ja niinkuin äiti virittää!,"

Ja Missinen ja Massinen,
Ne kieltää kieltämistään sen:
"Jo kuulit isältäsi sitä,
Ett'ei saa lapset tulta pitää.
Nau niu nau nau! ann' olla vaan!
Muutoin sytyt palamaan!,"

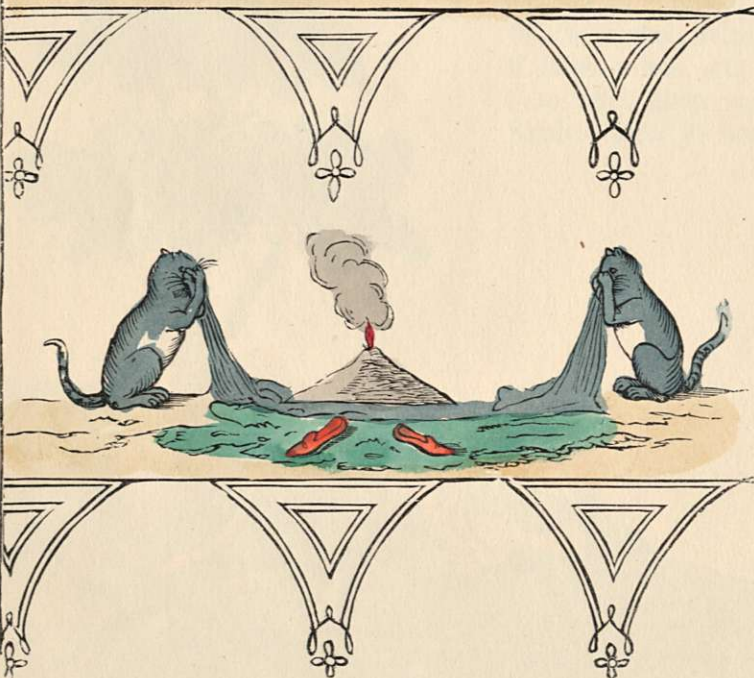
Vaan tuo itsepäinen Laura
Kissain varoitusta nauraa,
Tikun kohta virittää,
Sormillansa kierittää.

Ja Missinen ja Massinen
Ne kieltää kieltämistään sen:
"Jo kuulit äidiltäkin sitä,
Ett'ei saa lapset tulta pitää.
Nau niu nau nau! ann' olla vaan!
Muutoin sytyt palamaan!,"

Nyt jo hame syttyykin,
Tuli tarttuu hiuksihin,
Polttaa päältä, polttaa alta.
Hirveä on tulen valta.

Ja Missinen ja Massinen
Ne päästää hätä-huutosen:
"Voi auttakaa! voi auttakaa!
Jo Laura parka lopun saa
Nau niuh oi oi!
Ei kukaan enää auttaa voi!,"

Koko tyttö-raiskasesta
Kengät vain on jälillä,
Niinkuin näet kuvast' tästä;
Muu on tuhka-läjänä.

Ja Missinen ja Massinen
Ne päästää suru-sävelen:
"Nau niuh, oi voi!
Tää vanhemmille murheen toi!,"
Ja kissain silmist' saineet
Nyt vuotaa kyynel-laineet.

Das ist die erste Erklärung
Viel weitere Beispiele
Sollten folgen, sollte man
Nur zu sehr zögern

In diesem Zusammenhang
Die gleiche Bedeutung
Viel wichtiger und wichtiger
So kann man schon von
Man sagt, es sei
In demselben Sinne

Es ist ein sehr
Kleines, aber ein
Wichtiges, und
Man sollte

In diesem Zusammenhang
Die gleiche Bedeutung
Man sagt, es sei
Viel wichtiger und wichtiger
So kann man schon von
Man sagt, es sei
In demselben Sinne

IV. Juttu pelottomasta metsämiehestä.

Metsästäjä peloton
Läksi jänön tappohon.
Olkapääll' on pitkä pyssy,
Päässä sulkatupsu myssy;
Paulaa kontiss' yhdeksän
Kaikki täyteen toivoo hän.
Lasisilmä myös on tarkka
Ett'ei mikään hältä karkaa.

Mutta Jussi piilossaan
Metsämiestä nauramaan,
Pitkää, pitkää nenää näyttää:
Tässähän ois sulle paisti!
Mutta tokko sulla haisti
Lienee pupu parkaa löytää?

Metsästäjä käy ja käy,
Jänistä ei missään näy.
Päivä paistaa heltehesti,
Kauankos hän sitä kesti!
Pian unet ukon voittaa.
Kuules, kuin jo nenä soittaa!

Nytpä piilostaan
Pupu hiipii luo
Aivan varpaillaan.
Mitä aikoo tuo?
Katso mokomata, hei!
Lasit hän ja pyssyn vei.

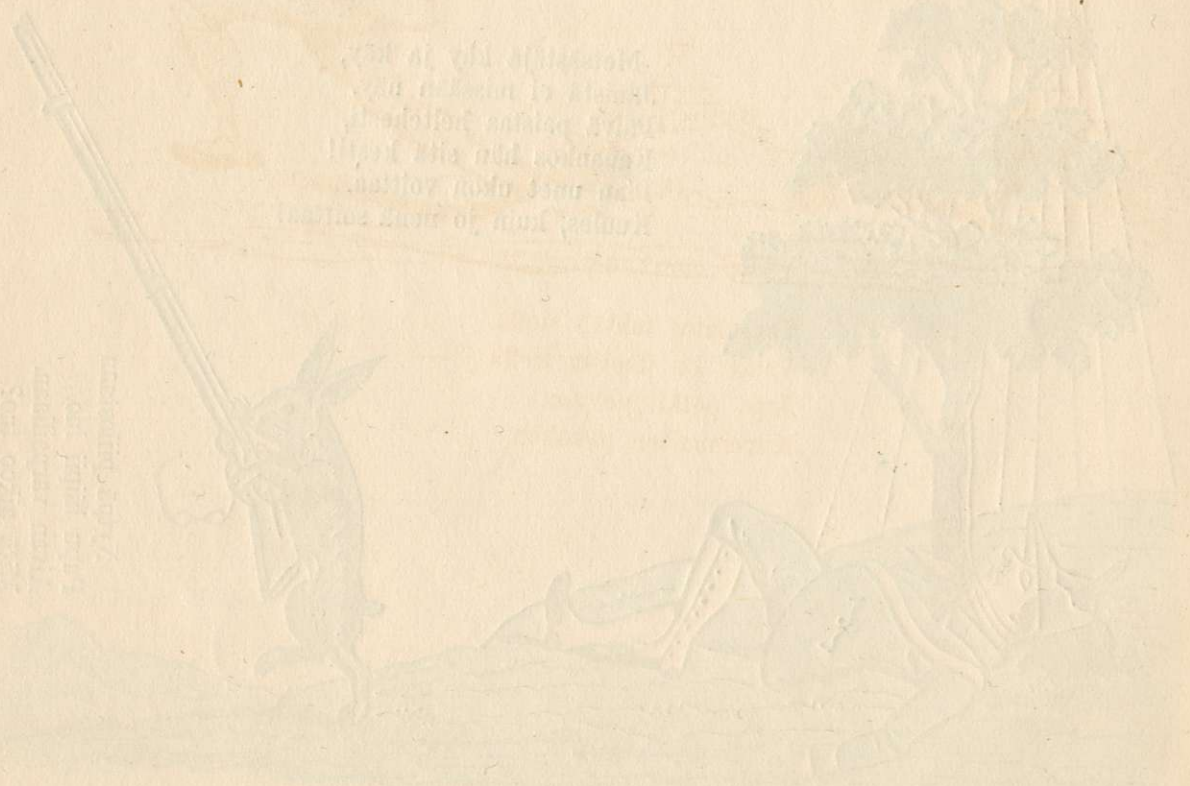
Ulkomaalaisen
kylän kirkon
kirkon kirkon
kirkon kirkon
kirkon kirkon

Metsästä peloton
Ulkomaalaisen
kylän kirkon
kirkon kirkon
kirkon kirkon

Metsästä peloton
Ulkomaalaisen
kylän kirkon
kirkon kirkon
kirkon kirkon

Ulkomaalaisen
kylän kirkon
kirkon kirkon
kirkon kirkon
kirkon kirkon

Metsästäjä peloton
Jopa herää unistansa,
Näkee: — pupu armoton
Juur' on ampumaisillansa.
Ja hän huutaa: "Kissa vie!
Hulluna tuo varmaan lie.

Varomatta tähtää siellä,
Vaikk' on ihmisiä tiellä! —
Jopa pötkii peloton
Kiireimmiten pakohon.

Metsästäjä peloton
Viimein joutuu mökillensä;
Siellä syvään kaivohon
Hyppää hengen-hädissänsä,
Juuri Jussi pyssystään
Kun sai luodin lentämään.

Metsästäjän akka joi
Juuri aamukahviansa;
Lens'pä siihen luoti, voi!
Kaasi kaikki lennossansa.
Akka voivotellen huusi:
"Voi kun rikkui kuppi uusi!,"
Ikkunanpa edustalla
Pupun poika, pikku pupu,
Kyykisteli piilosalla,
Järsiskeli kaalin kupuu,
Hältä kahvi karvat poltti:
Hän huus': "Voi, voi, pyhänkoltii!"

V. Peukalon-imijä Pekka.

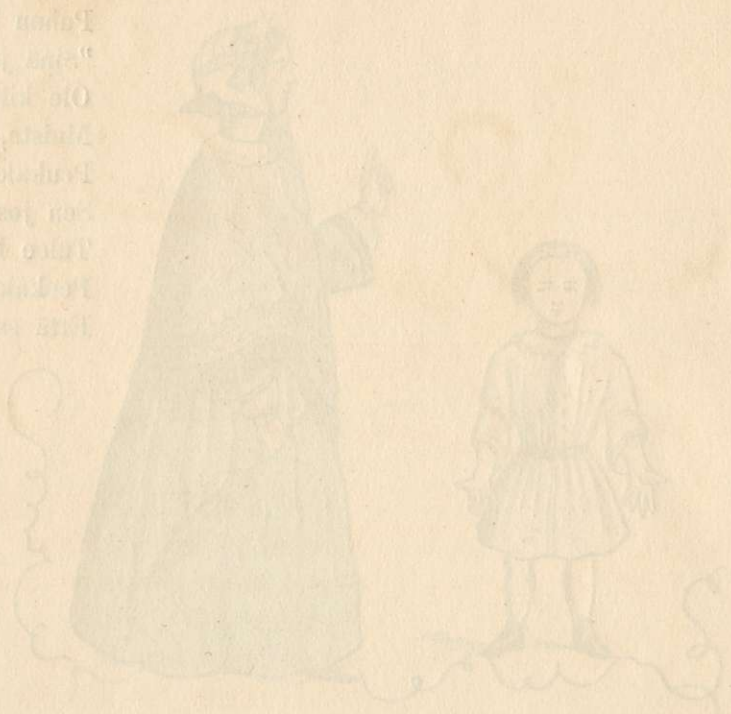
Äidin täytyy kylään mennä,
Puhuu Pekallensa näin:
"Sinä jäät nyt yksin tänne,
Ole kiltti erittäin!
Muista, ett' en lasten anna
Peukaloa suuhun panna.
Sen jos teet, niin toden totta
Tulee kraatarikin kohta,
Peukalot hän poikki leikkaa,
Että saksen-sangat keikkaa.

Tuskin äiti oven sulkee,
Niin jo pikku Pekka kulkee
Peukaloa imemässä,
Niinkuin kuva näyttää tässä.

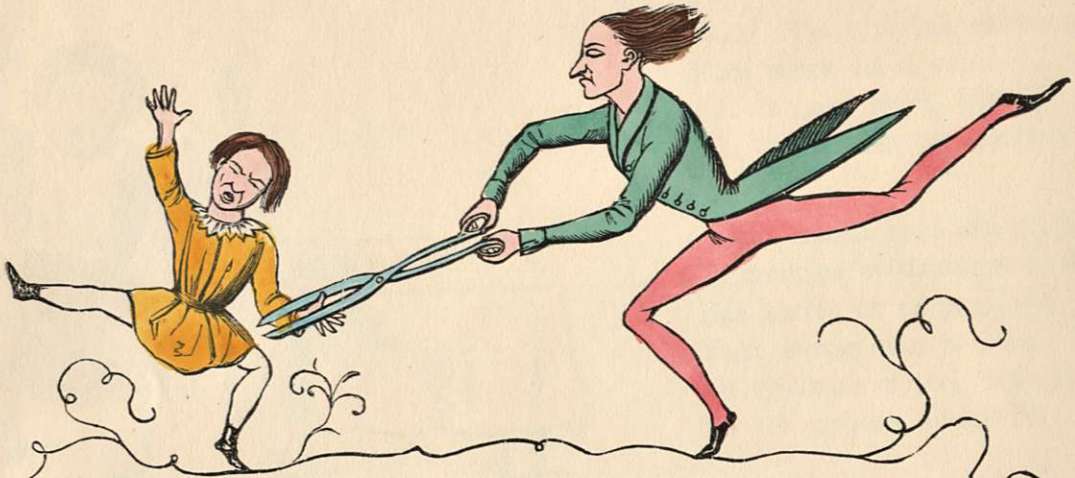

Enin illyy kyllin maana,
Ehän kerkonain;
"Eiä lähty oyt kyllin maana,
Ole kyllin erillinen.
Kylläin, oyt ei kyllin maana
Kylläin maahan jama.
Eiä jama kyllin maana
Kylläin kylläin kylläin.
Kylläin kylläin kylläin.
Kylläin kylläin kylläin.

Kylläin kyllin kylläin,
Kylläin kyllin kylläin,
Kylläin kyllin kylläin,
Kylläin kyllin kylläin.

Hei! kas tuota Pekka parkaa!
Kraatari jo sisään karkaa,
Suuret sakset muassaan
Peukaloja leikkaamaan.
Sakset sanoo niks ja naks,
Poikki menee yks ja kaks.
Kumpaisenkin peukalon
Kadottanut Pekka on.

Tuossa nyt on häpeillensä.
Toria saa äidiltänsä.
Miltä nyt se poika näyttää?
Ei voi enää mailaa käyttää,
Eikä enää milloinkaan
Saa hän heittää palloaan.

Käytännön ja teorian
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun

Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun
 Keskustelun ja keskustelun

VI. Pikku Lassi, joka ei soppaa syönyt.

En nähnyt poikaa pulskempaa
Kuin pikku Lassi vainajaa.
Hän tuonaan kuoli; kuules nyt,
Min tähden hän on nääntynyt.

Niin kauan kuin hän soppaa vielä
Ei lainkaan syödäksensä kiellä,
Hän terves on ja punainen.
Vaan kerran hän jo huusi: "En,
En syökkään mitään soppaa nyt,
En ole soppaan mieltynyt!,"

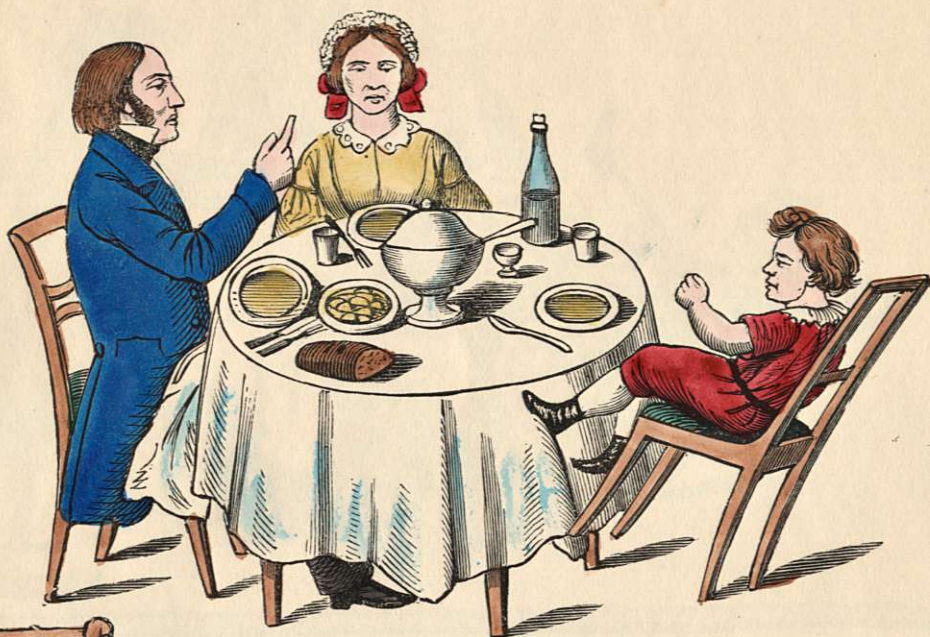
Ja päivän päästä Lassi laihtui
Ja poskistansa puna haihtui,
Vaan sittenkin hän huusi: "Hei!
Ei soppa kelpaa mulle, ei!
En syökkään mitään soppaa nyt,
En ole soppaan mieltynyt!,"

Näin Lassi kinas' päivää kaksi
Ja kävi yhä laihemmaksi,
Vaan pöydälle kun soppa tuotiin,
Hän rupes' jälleen samaan nuottiin:
"En syökkään soppaa minä vaan,
Ma ennen syömätt' olla saan!,"

Ja nyt hän kuivi tällä kertaa,
Ett' tuskin painoi luodin vertaa;
Ja viimein nääntyi hukkaan vallon,
Ja nyt kän makaa turpeen alla.

VII. Juttu Jaakosta, joka tuolia keikuttaa.

”Kuules, Jaakko, pöydässä
Kauniisti nyt istut sä!
Jaakkoa näin muistuttaa
Isänsä ja varottaa;
Äiti istuu ääneti,
Suostuin siihen kaiketi.
Jaakko käskyä ei kuule,
Todeks’ ei hän tuota luule.
Hän renkuttaa
Ja lenkuttaa,
Hän liikuttaa
Ja kiikuttaa
Tuoliansa taukoomatta,
Muistutusta muistamatta.

Seurakunta on perustettu
v. 1871 ja kuuluu
Suomen evankelisesta
kirkosta. Seurakunnan
johtajana toimii
pastori J. M. Kuittonen.
Seurakunnan toimintaa
johtaa seurakuntaneuvosto,
joka koostuu seurakunnan
jäsenistä.

Eikö tästä nyt jo näy,
Kuinka keikuttaissa käy?
Tuoli kaatuu kellellensä
Jaakko lentää selällensä,
Vetää pöytä-vaatteenkin
Maahan, ruuat, astiatkin,
Pullot, veitset, vadit, maljat,
Lihat, liemet, voit ja kaljat.
Pappa suuttuin nuhtelee,
Mamma murhein katselee.

Kurjasti on Jaakon käynyt,
Kun ei kaunihiesti syönyt.
Tuoss' hän makaa pitkänensä
Pöytä-vaate peitteenänsä,
Jalat yllä teuhtaroiپی,
Pää hupussa vaikeroپی.
Kaunis on siivo laattialla,
Ruuat kaikki pöydän alla,
Leivät sekaisin ja liemet,
Vadit rikki, suuret, pienet.
Jaakon pääss' on paha vamma,
Pelästynn' on pappa, mamma.
Pahapa on sekin seikka,
Että meidän pikku veikka
Jää kun jääkin puolisitta,
Sopatta ja potaatitta.

VIII. Ylöspäinen Mikko.

Kun Mikko kouluun meni näin,
Hän aina katsoi ylöspäin,

Hän katsoi tyhjään ilmaan silloin,
Vaan eteensä ei nähnyt milloin;
Ja viimein tuli sananparsi:
"Tuoss' Ylöspäinen Mikko marssii!,"

No, kuinka lienee sattunutkin,
Niin koira karkas' tietä pitkin.
Se kohti riensi rientämistään,
Vaan Mikko veikka hän ei tiedä mistään
Hän marssii näin
Yht' eteen päin,
Ja uhossansa
Hän koiran kanssa
Nyt törmää yhteen äkkipikaan.
Ja ennen kuin sen arvasikaan,
Jo kaatui koira, kaatui veikka.
Se oli aika kuperkeikka.

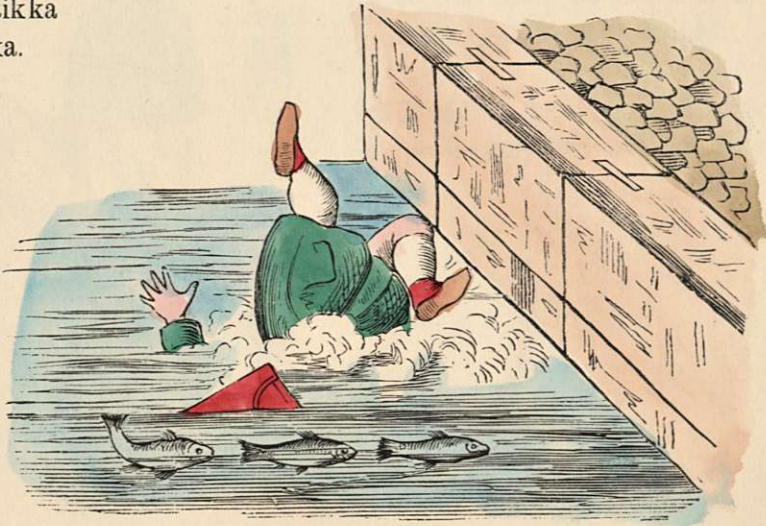

Ja toisen kerran Mikko näin
Ja astuu meren rantaan päin.
Hän katsoo pilviin, näkee monta laija,
Ja näkee myöskin kolme kalakajjaa,
Vaan sit' ei huomaa ollenkaan,
Kun laituri on lopussaan.

Sit' ihmettelee perin järki
Salakka, ahven sekä särki.

Viel' askele — ja päistikka
Jo veteen putos' veitikka.
Ja ahven, särki, salkki,
Sit' ällistyivät kaikki.

Vaan onneks' toki miestä kaksi
Nyt tuli juosten rannemmaksi.
Ne veti silloin maalle Mikon,
Vaan laukku se jäi vielä likoon.

Hyi! niin märkänä kuin nuotta
Mikko seisoo rannalla.
Kuka käski hänen suotta
Käydä päänsä keikalla!
Nytpä häntä nauraa kaikki,
Ahven, särki sekä salkki.

Vaan Mikko hän jäi laukkuansa vaille;
Se tuossa purjehtii nyt muille maille.

IX. Pilviin hukkunut Erkki.

Sateella ja myrsky-säällä
Raju-tuulet kulkee mäellä.
Silloin kotipesän luona
Lapsilla on paras suoja.
Mutta Erkki itsepä
Huusi: "Tää on lysti sää!"
Hattu päässä ulos juoksi,
Satehikon otti kanssa,
Pääsi tuonne kirkon luoksi
Käyskenteli kujeillansa.

Hei nyt tulee tuulispää:
Hatuttomaks' Erkki jää.
Toinen tuulen-puuska kilvan
Tempaa satehikon ilmaan.
Erkki roikkuu perässä,
Kastuu niinkuin meressä,
Huutaa aivan surkiasti;
Kohta lentää pilviin asti.

Erkki satehikkoneen
Näkyy tässä lentäneen
Pilvein yli. — Mutta hattu
Viimein otavahan sattui.
Vaan mihin tuuli mahtoi Erkin viedä,
Ei kukaan ihminen nyt enää tiedä.

Suom. last. kirj. 2.

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1077

HELSINGISSÄ,

Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran kirjapainossa, 1869. — Näytetty: C. R. Lindberg.